

РЕШЕНИЕ

№ 1351

гр. София, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Цветелина Георгиева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **10902** по описа за **2023** година докладвано от съдия Цветелина Георгиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „ПАУЪРСТОЙ“ ЕООД – [населено място], ЕИК[ЕИК] срещу решение № 4322 от 27.09.2023г по НАХД № 20231110201901/2023г по описа на СРС, НО, 108 състав, в частта, в която е изменено наказателно постановление № 22-2200442/11.11.2022 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на основание чл. 414, ал.3 от Кодекса на труда на „ПАУЪРСТОЙ“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева за нарушение на чл. 62, ал.1 вр. чл. 1, ал.2 от КТ, като размерът е намален от 3000лв на 1500 лева.

Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение в посочената част относно признаване за установено извършено административно нарушение като незаконосъобразно и неправилно поради допуснати съществени процесуални нарушения на съдопроизводствените правила и неправилно приложени материалноправни норми.

Ответникът Директорът на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. моли съда да отхвърли касационната жалба и да остави в сила обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на съдебни разноски – юрк. възнаграждение.

Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София – град, IV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба се явява процесуално допустима, като подадена в срок, от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Съобразно чл. 218 АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, а обжалваното такова намира за валидно и допустимо.

С него правилно е установено, че във връзка с получен на 29.07.2022 г. в ДИТ С. сигнал за работници, които подготвят терен за асфалтиране без да имат сключени трудови договори, на същата дата свидетелят С. Д. Л. - старши инспектор в ДИТ - С. и неговият колега А. П. извършили проверка за спазване на трудовото законодателство на обект на контрол - „автомобилен път“, находящ се в [населено място], [улица], където се извършвали строително - монтажни работи от „ПАУЪРСТОЙ“ ЕООД. На място проверяващите заварили работници, сред които и Е. Е. Р., който полагал труд, облечен е работно облекло като подготвял пътното платно за полагане на нов асфалт. Пред проверяващите Е. Е. Р. попълнил декларация, в която посочил, че работи в „ПАУЪРСТРОЙ“ ЕООД от 27.07.2022 г. на длъжност „строителен работник“ на обект „Т. път“, с работно време от 08.00 до 17.00 часа, с почивки в работния ден от един час и с почивни дни събота и неделя. Р. посочил, че получава трудово възнаграждение в размер на 200 лева седмично, като последното получено от него трудово възнаграждение било в размер на 200 лева за месец юли 2022 г. При попълване на декларацията Р. отбелязал, че има сключен граждански договор.

По време на проверката, на техническия ръководител на обекта била връчена призовка по чл. 45, ал.1 от АПК с указания за представяне на документи, вкл. трудовите досиета на заварените на обекта работници, вкл. и на Е. Е. Р.. По-късно, от страна на „ПАУЪРСТОЙ“ ЕООД, бил представен проект на договор от 21.07.2022 г. за изпълнение на строителни и монтажни работи на строеж кв. К., [улица]и ул. „Ц. Б. ПГ, със страни „ПАУЪРСТОЙ“ ЕООД, като възложител и Е. Р. като изпълнител, без същият да съдържа подписите на договарящите страни.

След приключване на проверката резултатите от нея били обективирани в протокол за извършена проверка № ПР2224895/15.09.2022 г. Въз основа на установеното актосъставителят С. Л. приел, че към датата на проверката 29.07.2022г „ПАУЪРСТОЙ“ ЕООД, в качеството на работодател, не е уредило отношенията при предоставяне на работна сила от страна на Е. Е. Р. като трудови правоотношения чрез сключване на писмен трудов договор, поради което на 15.09.2022 г. и в присъствие на упълномощен представител на дружеството съставил срещу последното акт за установяване на административно нарушение № 22-2200442/15.09.2022 г. Актът бил предявен за запознаване на представителя на дружеството, който го подписал без възражения. Такива не постъпили в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН и на 11.11.2022 г. било издадено процесното НП – с него на дружеството било наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лева за извършено административно нарушение на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от КТ.

Дружеството оспорило наложената му имуществена сакция с подадена жалба до СРС,

като наложена от орган без да притежава материална компетентност и същото се отнасяло и за лицето, извършило проверката. Оспорил е наказателното постановление като незаконосъобразно, нарушаващо разпоредбите на чл.52, ал.4 и чл.53 от ЗАНН, тъй като проверката била извършена на обект „автомобилен път“ и се твърдяло, че по време на извършването ѝ не бил представен трудов договор. Всъщност договор бил представен веднага след получаването на УАУН, като било ясно, че се касае за сключен граждански договор за изработка, но възраженията му в този смисъл не били разгледани от АНО, с което нарушил правото на дружеството на свободно договаряне. Било допуснато и несъответствие при описание на датата и мястото на извършване на твърдяното нарушение – в НП било посочено, че нарушението е извършено на 29.08.2022г, а било констатирано на 15.09.2022г. Самото НП било издадено на 11.11.2022г като не било връчено на жалбоподателя в срока по чл.61, ал.1 от АПК – с това била допусната незаконосъобразна забава от АНО и бил изтекъл преклузивния срок за връчване на НП. Оспорен е и определения размер на наложената санкция - следвало да се приложи чл.415 от КТ за маловажни нарушения, т.к. в случая липсвали вреди, но вместо това общо и формално било посочено приложение на чл.12 от ЗАНН; не било взето предвид, че дружеството няма предходни нарушения на трудовото законодателство.

Жалбата срещу НП била подадена по пощата на дата 03.02.2023 г. и тя била намерена от районния съд за подадена в срок, доколкото по делото липсвали доказателства за датата, на която НП е било връчено. Ето защо той пристъпил към разглеждане на спора, като е приел за установена изложената фактическа обстановка на основание събраните по делото писмени доказателства и дадените свидетелски показания на актосъставителя С. Л.. Последните са изцяло възприети от съда, като доросъвестни и подробни и от тях приема за доказано, че при извършената на обекта проверка са установени няколко работника, сред които и Е. Е. Р., които полагали труд - подготвяли пътното платно за полагане на нов слой асфалт, всички били облечени с работни облекла на „ПАУЪРСТОЙ“ ЕООД, а някои от тях имали и инструменти, за които заявили, че са им предоставени от същото дружеството. Конкретно по отношение на Р. възприел, че е декларирал, че работи на длъжност „строителен работник“, с работно време от 08:00 до 17:00 часа, с почивни дни - събота и неделя, почивки в работния ден - 1 час и трудово възнаграждение в размер на 200 лева седмично, като последното получено от него било за месец юли 2022 г., също там било посочено, че лицето работи от 27.09.2022 г. въз основа на сключен граждански договор.

На следващо място касационната инстанция намира че правилно районният съд е очертал спорните пред него за разрешаване факти, като основно било възражението на дружеството, че между него и Р. съществували граждански отношения, възникнали от сключен помежду им граждански договор за изработка и не съществували трудови отношения, за да дължи той сключването с Р. на трудов договор. Това възражение било намерено за неоснователно и тъй акто при извършената от районния съд проверка установил, че НП е издадено от компетентен орган, с необходимото съдържание и при спазване на давностите срокове е приел соченото нарушение за извършено от „ПАУЪРСТОЙ“ ЕООД. При определяне конкретният размер на санкция се е мотивирал, че следва да бъде определена в размер на 1500лв, тъй като

липсват доказателства за извършени други нарушения от дружеството и поради това е изСпоред него менил НП, като е намалил имуществената санкция от 3 000лв на 1500лева.

Недоволно от решението е останало дружеството „ПАУЪРСТОЙ“ ЕООД и го е атакувало с настоящата касационна жалба в частта, в която е прието, че е извършило нарушение на трудовото законодателство и му е наложена санкция, макар и в намален размер. Според него въззивният съд формално се е произнесъл по направените възражения за незаконосъобразност на НП, без да съобрази всички релевантни факти и обсоятелства за нарушението, а е възприел само изложените от актосъставителя. На следващо място е пренебрегнал представения писмен граждански договор с Р. за изработка, с което е ограничил правото му на свободо договаряне. С всичко това се стигало до пренебрегване на основни принципи на обективност, справедливост и съразмерност и до постановяване на незаконосъобразно, неправилно и необосновано решение. Поддържа и възражението си, че тъй като разпоредбите на ЗАНН не съдържали уредба на срок, в който АНО е длъжен да връчи НП, то на основание чл.1 и чл.5 от АПК следва да се приложи общата разпоредба на чл.61, ал.1 от АПК, която определя тридневен срок за връчване на издадения акт – този срок не бил спазен и поради това НП нямало действие спрямо дружеството. Поддържа и останалите възражения по първоначалната си жалба.

Касационната инстанция напълно споделя изложените от районния съд обстоятелства, въз основа на които той приема, че между касатора и физическото лице Р. са съществували трудови отношения. Съдът правилно е установил, че приетият по делото граждански договор, бил представен първоначално от дружеството като проект, без положени подписи от страните по него – дружеството като възложител, а Е. Е. Р. като изпълнител, следователно липсвало постигнато съгласие на две страни за изпълнение на изписаните в него клаузи, налице е липса на един от съществените елементи, въз основа на които възниква облигационното отношение – съвпадане на насрещните волеизявления на страните по правоотоншението, поради което то не е възникнало, т.е. към момента на проверката между двамата не е съществувало твърдяното гражданско правоотоншение. Подписан, договорът бил представен едва с подаване на жалбата до съда против издаденото НП и поради това районният съд законосъобразно е приел, че към датата на проверката този договор не е бил съществуващ. На следващо място районният съд е тълкувал правната природа на клаузите на този договор в съответствие с разрешената по тълкувателно решение № 86/27.02.1986 г. на ОСГК на ВКС, като ги е съпоставил с другите събрани по делото доказателства – деклариранияте от Р. в момента на проверката обстоятелства и установеното от проверяващите, вече платената сума пари на Р., вида извършвана фактически, на място, дейност от Р. и уговорената дължима от него дейност в гражданския договор, вкл. приемането ѝ и е достигнал до правилния извод, че между двамата не е постигнато съгласие за дължим от Р. трудов резултат, а за престиране на труд, за което и вече му е изплатено трудово възнаграждение. При тези възникнали за дружеството е било налице задължение да сключи със своя работник трудов договор, какъвто липсва. Казаното по никакъв начин не води до ограничаване на договорната свобода на дружеството, напротив той разполага с пълната свобода да влиза с други страни в договорни отношения, но правната им същност се определя не от неговото субективно възприятие за това какви отношения възникват, а от правната същност на

договорените клаузи и настъпващите от тях правни последици за всяка от договорещите страни. Именно при пълно обсъждане на събраните по делото доказателства районният съд е направил своя извод, който е законосъобразен.

На следващо място късъционната инстанция намира, че районният съд е изследвал и аргументирано е обосновал надлежната компетентност на АНО, установена с разпоредбите на чл.416, ал.1 от КТ и чл.399, ал.1 от КТ; изпълнил е задължението си по чл. 63, ал.1 от ЗАНН да провери изцяло законността на обжалваното НП, независимо от оплакванията, като е установил, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати нарушения на давностните срокове по чл. 34, ал.1 и ал. 3 ЗАНН, налице са всички реквизити по чл.42 и чл.57 от ЗАНН, мястото на проверка е индивидуализирано в достатъчна степен, за да е ясно възприето от касатора, като при издаването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили праното на защита на дружеството.

На следващо място касационната инстанция намира за неоснователно възражението на дружеството за приложение правилата на чл.1 и чл.5 от АПК по издаване на актове и връчването на отказ за издаване на акт по чл.61, ал.1 от АПК в тридневен срок, които са неприложими в развиващото се производство по правилата на ЗАНН. Последният нормативен акт не вменява на АНО срок, в който той да има задължение на връчи издаденото НП на нарушителя, а още по-малко такъв рок може да се определи като преклузивен. Връчването на наказателното постановление зависи основно от поведението на лицето, на което следва да бъде връчен и има за последица единствено поставяне началото на течение срока за неговото обжалване, по отношение на адресата на НП, а от несвоевременното връчване като последица може да настъпи изтичане на давността и прекратяване на административнонаказателното производство. Законосъобразно в случая въззивната инстанция е приела, че като е разгледала спора по същество е осигурила възможност на дружеството да организира и реализира пълна защита на правата си.

На последно място, при определяне размера на санкцията, законосъобразно районният съд е посочил, че в случая разпоредбата на чл.415в от КТ не може да се приложи като се приеме, че нарушението е маловажно, защото нейното приложение е изрично изключено с ал.2 от същата разпоредба, повеляваща, че не са маловажни случаи нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2 КТ. Неприложима е и разпоредбата на чл.28 от ЗАНН, която е в отношение на обща към специална, чл.415в, ал.2 от КТ и в този смисъл е и разрешението, дадено в Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. на ВАС по по тълк. д. № 7/2010 г., ОСК, докладчик съдията К. Х.. Предвид липсата на установени други нарушения на трудовото законодателство правилно, с обжалваното решение, санкцията за дружеството е намалена от 3000лв на 1500лв, в която част същото като необжалвано е влязло в сила.

По всичко изложено, касационната инстанция намира направените от СРС изводи за законосъобразни, а постановеното от него решение като правилно и обосновано, следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на учрежденияето Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" [населено място], чийто орган е издател на акта, претендиращи съдебни разноски в размер на 80лв, определени по основание и размер съгласно разпоредбите на чл. 63д ал. 4 и ал.5 от ЗАНН и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК Административен съд София - град, IV-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА в обжалваната част решение № 4322 от 27.09.2023г по НАХД № 20231110201901/2023г по описа на СРС, НО, 108 състав, в частта, в която е изменен размера на наложената имуществена санкция на „ПАУЪРСТОЙ“ ЕООД и е определен в размер от 1500лв с наказателно постановление № 22-2200442/11.11.2022 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на основание чл. 414, ал.3 от Кодекса на труда на „ПАУЪРСТОЙ“ ЕООД е наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 62, ал.1 вр. чл. 1, ал.2 от КТ.

В останалата част, като необжалвано, решението е влязло в сила.

ОСЪЖДА „ПАУЪРСТОЙ“ ЕООД – [населено място], ЕИК[ЕИК] да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ - С. сумата от 80лв за извършени съдебни разноси пред настоящата инстанция – юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: